

har vakt derovre, at der er gjort Ende paa en Del af disse fortvivlede Tilstande, der afholder mig fra at sige, at den er for dyrt købt. Man kan nemlig som bekendt ogsaa købe Retfærdighed for dyrt. Disse Erfaringer med Hensyn til Januar-Konventionen opmuntre derfor egentlig ikke til at gaa synderlig langt videre ad den samme Vej. Spillet synes mig lidt for ulige og Udsigten til Vinding for ringe, hvor imod den Risiko, der løbes, synes mig for stor. Jeg skulde altsaa henstille til Regeringen indtil videre at lade det være tilstrækkeligt med disse „Udsoningens Frugter“. Jeg tror ikke, der høstes flere Laurbær af Udenrigsministeren ved at gaa videre ad den Vej.

Ser man endelig paa, hvilke Fremskridt den saakaldte Beroligelse har gjort paa begge Sider af Grænsen, siden Januar-Konventionen traadte i Kraft, synes der allerede paa den anden Side af Grænsen at være ført Bevis for, at den i saa Henseende i mange Maader har været forfejlet. Jeg skal ikke her nævne de mange Træk af ny Forfølgelser mod Danskheden, som ville være alle Medlemmer bekendte, men kun fremhæve, at hvis det skulde blive til Alvor med den Tvangslov, som er bebudet at skulle fremsættes for den tyske Rigsdag, og som skal nedsette de Nationaliteter i Tyskland, som ikke have Tysk til Modersmaal, til tyske Statsborgere af anden Klasse ved at berøve dem Retten til at bruge deres Modersmaal i offentlige Forhandlinger, vilde det være et saadant Slag i Ansigtet ogsaa paa den danske Nation, der lever paa denne Side Grænsen, at vi da ville være længere fra Beroligelsen end nogen Sinde før.

I det hele skal det sikkert nok vise sig — det betænker jeg mig ikke paa at sige til Slutning —, at for alle Danske paa begge Sider af Grænsen ere alle andre Midler til virkelig og endelig Beroligelse i denne Sag utilstrækkelige, saa længe den store Grunduret bliver ved at bestaa, saa længe man i Tyskland ikke anerkender den store Grundsætning om Nationernes Selvbestemmelsesret og bringer den til Anvendelse for den danske Befolkning i Nordslesvig.

Finansministeren (Vilhelm Lassen): Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (H. L. Møller) rettede et Spørgsmaal til mig, et ganske lille Spørgsmaal, som jeg kan besvare i Løbet af et Minut og gerne vil besvare med det samme. Det ærede Medlem spurgte mig, om jeg, da vi

begyndte Forhandlingen angaaende Handelstraktaten med Tyskland, havde overvejet, om det ikke var rigtigt at udsende Spørgeskemaer eller paa anden Maade høre Repræsentanterne for Haandværk og Industri angaaende deres Ønske vedrørende en saadan Handelstraktat. Jeg skal svare dertil, at jeg har overvejet denne Sag, at jeg er kommet til et bestemt Resultat, og dette Resultat hænger sammen med Omfanget af og Arten af de Forhandlinger, som jeg tænkte, vi ville komme til at føre med Tyskland og som vi ogsaa ere komne til at føre med dette Land. I øvrigt skal jeg meddele det ærede Medlem, at jeg har indbudt Formændene for de tre store økonomiske Organisationer, Grossererersocietet, Fællesrepræsentationen for dansk Haandværk og Industri og Landhusholdnings-selskabet til et Møde i denne Uge, hvor jeg agter at give dem Meddelelse i saa Henseende.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingen.

Næste Møde holdes i Morgen Kl. 1, og Dagsordenen vil da være:

Fortsættelse af første Behandling af:

Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1908 til 31. Marts 1909.

Mødet hævet Kl. 4⁵.

12te Møde.

Torsdag den 24. Oktober, Kl. 1.

Formanden: I Skrivelse af 10. ds. anmoder Landbrugsministeren om, at der af Rigsdagen foretages Valg af 2 fiskerikyndige Mænd og 2 Suppleanter for disse som Medlemmer af det i § 6 i Lov om Saltvandsfiskeri af 4. Maj d. A. omhandlede Overnævn.

Der er truffet Aftale mellem Formændene om, at hvert af Tingene vælger 1 Medlem og 1 Suppleant. Dette Valg vil for